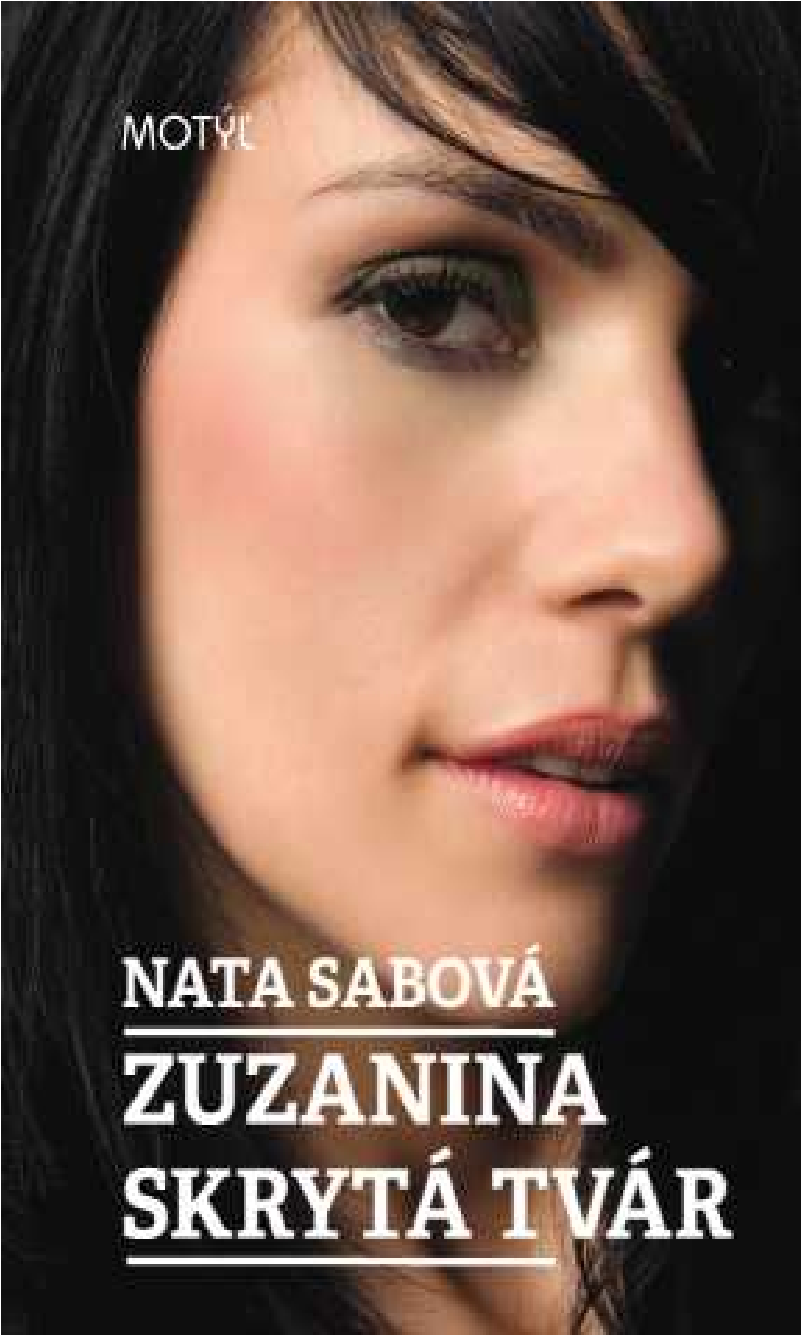

A close-up, profile view of a woman's face, looking slightly to the right. She has dark hair and is wearing red lipstick. The background is dark and out of focus.

MOTYL

NATA SABOVÁ
ZUZANINA
SKRYTÁ TVÁŘ

Copyright © Nata Sabová 2011

Design © Motýľ design 2011

Cover photo © Isifa 2011

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2011

ISBN: 978-80-89482-24-5

1. KAPITOLA

Premena

V prítmí lesa sa ukrývali dve postavy. Dvaja chalani. Jeden z nich bol vyšší a štíhlejší a prevyšoval svojho zavalitejšieho spoločníka takmer o celú hlavu. Počúvali smiech dievčat, ktorý sa ozýval pár metrov od nich, z chatky. Pred krátkou chvíľou sledovali, ako odtiaľ odchádza auto s dvomi dospelými. Mužom a ženou. Chalani vedeli, že vo vnútri zostali už len tri dievčatá, celkom samy.

„Myslím, že je najvyšší čas,“ povedal ten zavalitejší smerom do tmy, kde len tušil svojho spoločníka.

„Si si tým istý? Čo ak sa ich rodičia vrátia?“ zapochyboval dlháň.

„Len teraz odišli, skôr ako o hodinu určite nikto nepríde,“ ubezpečoval ho nižší.

„Ale čo ak si niečo zabudli a vrátia sa hneď teraz?“

Druhý strácal trpezlivosť. „Tak chceš ísť do toho so mnou alebo nie? Máš ,bobky‘?“

Dlháň sa urazil. „Nie som baba. Tak pod'me!“

A potichu sa zakrádali k dverám. Poobzerali sa okolo seba, či je vzduch čistý, a opatrne vystúpili po schodíkoch na malú verandu. Schody boli drevené, našľapovali radšej po kraji. Napriek tomu pod váhou zavalitého chalana jeden stupienok zavrzgal. Obaja strpli a čakali, či ich niekto zvnútra nezačul, ale dievčatá tak výskali, že by si sotva niečo všimli.

Pred dverami si nasadili tmavé okuliare a cez šiltovky natiahli kapucne. Zavalitejší pomaly stlačil kľučku a zaškeril sa. Nebolo zamknuté. Presne, ako očakával. Kývol spoločníkovi hlavou a obaja vtrhli dnu. Každý sa vrhol na svoju „obet“. Zavalitejší lapol zozadu nižšiu tmavovlásku, kvôli ktorej sa konala malá dievčenská párty. Dnes oslavovala svoje narodeniny.

Zuzana zostala na pár sekúnd zaskočená, keď ju nečakane oblapili silné paže, a vzápätí na to uvidela druhého útočníka, ako sa vrhá na jej kamarátku Majku. V prvom momente jej napadlo, ako sa vôbec mohli útočníci dostať dnu, veď dvere určite zamykala, keď odchádzali Majkini rodičia.

To všetko trvalo len chvíľočku, odkedy ucítila na zátylku horúci dych. Nasledujúce okamihy pre ňu prebiehali ako v spomalenom filme. Inštinktívne trhla rukami dohora, čím sa jej podarilo uvoľniť útočnickovo zovretie. Následne voľnými rukami uchopila zavalitého chalana, a ten v sekunde preletel ponad jej plece a ocitol sa na zemi. Bol to pre neho taký šok, že zostal ležať tak, ako dopadol, s vyvalenými očami, a nezmohol sa na žiaden ďalší útok. Vzápätí priskočila k Majke a vrhla sa na druhého útočníka, s ktorým nemala ťažkú prácu, lebo aj on zostal zaskočený, keď videl, ako dopadol jeho kamarát. Sotva sa stihol spamätať, už mal vykrútenú ruku za chrbtom a ocitol sa na zemi na kolenách vedľa svojho kamoša.

„Prestaň!“ zvrieskla Dana, tretie dievča, ktoré sa až doteraz celému divadlu nemo prizeralo ako primrznuté k podlahe. No teraz sa vrhla pred svoju kamarátku a postavila sa medzi ňu a chalana, ktorí stále zostávali na zemi a nevyvíjali žiadnu aktivitu. „Zuzana, prestaň už! To sú moji kamoši. Pozvala som ich sem. Malo to byť prekvapenie. Taký žart.“

Zuzana sa zarazene zastavila, zatiaľ čo sa štvoro vyvalených očí upieralo na ňu. Chalani, ktorých naverbovala Dana, aby oživilí ich dievčenskú párty, na ňu pozerali so strachom a kamarátky na ňu hľadeli neveriacky, akoby ju videli po prvýkrát v živote.

„Mal to byť len žart,“ zopakovala Dana a pomohla svojim kamarátom vstať.

Vlado, ten zavalitejší, len čo vstal, obrátil sa s výčitkou na svoju ochrankyňu: „Nepovedala si nám, že ovláda judo, či karate, či čo to tu na nás predviedla.“ A pošúchal si udrutý zadok.

„Nemohla som ti to povedať,“ ozvala sa Dana, ani sa naňho nepozrúc. Ešte stále zaskočene pozerala na svoju kamarátku. „Sama som to nevedela.“

Vyčítavo sa spýtala Zuzany: „Prečo si nám nepovedala, že si sa učila...“, chvíľu rozmýšľala, aké slovo použiť, „...bojové umenie?“ dokončila nakoniec.

„Neučila som sa,“ odpovedalo dievča tichým hlasom.

„Tak odkiaľ to všetko vieš?“ pridala sa aj Majka, ktorá pozerala na svoju priateľku síce prekvapene, ale zároveň s náznakom obdivu v očiach.

„Vôbec netuším,“ zašepkala Zuzana, z celej situácie rovnako zaskočená ako všetci okolo.

To sa stalo pred mesiacom.

Zuzana sa veľmi tešila na oslavu svojich narodenín. So svojimi najlepšími kamarátkami prehovorila Majkiných rodičov, aby im dovolili zostať cez víkend v ich chate. Tí sa síce sprvoti zdráhali, lebo sa báli nechať tri dievčatá osamote niekde v lese, ale po dohode so Zuzaninými a Daninými rodičmi nakoniec ustúpili ich prosbám. Dievčatá však museli súhlasiť, že ich tam dospeláci budú môcť prísť kedykoľvek skontrolovať. To nebol problém, nechystali sa robiť nič zakázané. Chceli sa len zabaviť.

To, že budú bez chlapcov, im neprekážalo, aspoň dvom z nich nie. Tretia, Dana, by nejaké to zastúpenie opačného pohlavia prijala. Vždy bola po tejto stránke o niečo vyspelejšia než jej dve kamarátky. Ale rozhodnutie Zuzany a Majky bola čisto dievčenská párty, tak sa tomu, hoci nie veľmi nadšene, musela prispôbiť. Ved', koniec-koncov, nie je to jej oslava. Ale zato keď bude mať narodeniny *ona*, tak pozve aj chalanov. A bude čurbes!

V jednej chvíli sa však pred kamošom Paľom preriekla, čo chystajú, a ten ju toľko prehováral a lískal sa, až súhlasila, že ho na párty prepašuje. Keďže vedela, že Zuzana s Majkou s tým vopred súhlasiť nebudú, dohodli sa, že ich prekvapia, keď bude oslava v najlepšom a dievčatá budú v takej dobrej nálade, že im už chlapčenská spoločnosť vadiť nebude. No vložil sa do toho aj Paľov kamarát Vlado a nakoniec vymysleli ten hlúpy plán.

Prekvapko. Žartík. Maličku prepadovku.

Tešili sa, ako sa na tom spolu zasmejú a aspoň budú mať o čom rozprávať.

„Zuza sa ti raz poďakuje, že si z jej nudnej babskej oslavy urobila super žúrku, uvidíš!“ ubezpečoval Vlado Danu.

A tak, keď Majkini rodičia konečne odišli, vyšla Dana na poschodie a prešla sa párkrát popri okne. Bolo to znamenie, že akcia

sa môže začať. Potom zišla dolu za kamoškami, a kým sa nepozerali, nenápadne odomkla dvere.

Čo nasledovalo potom, to nečakal nikto zo zúčastnených.

Zuzana niekoľkokrát vysvetľovala svojim kamarátkam, že sa skutočne žiadne bojové umenie neučila a naozaj netuší, ako to v onú noc urobila. Videla však, že hoci sa navonok tvária, že jej veria, v skutočnosti o tom pochybujú.

No niečo iné Zuzanu trápilo od tej nešťastnej noci.

To totiž nebola jediná čudná vec, ktorá sa odvtedy prihodila. Dialo sa s ňou niečo skutočne podivné.

Hneď na druhý deň po oslave zistila, že toho vie oveľa viac, než zložiť na zem dvoch chalanov. Zobrala do ruky paličku, ktorú mala odloženú na pamiatku po svojom dedovi, a začala ňou šermovať ako mečom.

Výpad, poskok, bodnutie.

Pravou rukou bodala pomyselných útočníkov a ľavou švihala tak, aby podporila svoje pohyby dopredu i späť. Výpady sprevádza výkrikmi, ktorými ochromovala súpera a dodávala si odvalu. To všetko jej išlo ako po masle, až ju to desilo. No ani s prázdnyimi rukami nemala problém zbaviť sa nezvaných hostí, ktorí sa na ňu vrhali zo všetkých kútov jej izby.

Zmätok na začiatku pomaly vystriedal nový pocit. Úžasný pocit vedieť, že sa už nikdy nebude musieť báť ísť sama večer po ulici. Alebo sa môže len tak vybrať do lesa a nebude musieť žobroniť u brata, aby jej robil spoločnosť a ochranu.

Okrem bojových schopností sa v nej zobúdzali aj iné. Hudobné. Vždy rada spievala a v speve bola celkom dobrá, hoci veľká trémistka, ale nikdy sa neučila hrať na žiadnom hudobnom nástroji.

No teraz jej v hlave zneli akordy a melódie a ona vedela, že ak by sa jej do rúk dostala gitara, jej prsty by na hmatníku poľahky našli to správne miesto a druhá ruka priam túžila rozochvieť napnuté struny.

Vedela, kam musí ísť. S peniazmi od rodičov, za ktoré si mala kúpiť narodeninový darček, a so svojimi úsporami si to namierila rovno do okresného mesta. Tam zastala pred hudobníkmi, kde na

ňu z výkladu lákavo pozerala niekoľko španielok. Upútala ju tá najjednoduchšia, nijak nezdobená, zo svetlého dreva.

Usmiala sa: „Ty budeš moja. A neboj sa, urobím z teba parádnicu.“

Z obchodu vychádzala s novučičkou gitarou a šťastným úsmevom na tvári.

Zuzanu tak pohltilo jej nové ja, že zabudla na všetko ostatné. Akoby existovalo len to nové. Prestala sa stretávať s priateľmi a vyhľadávala samotu. Bol z nej zrazu niekto úplne iný.

Všetko by bolo fajn, nebyť snov. Snov, ktoré mávala každú noc. Snov, ktoré ju prenasledovali ako nočná mora. Snov o zvláštnych životoch. I o smrti. O jej smrti. Zakaždým inej, ale definitívnej.

A potom tu bol ešte jeden, ktorý sa vracal častejšie ako všetky ostatné. A ten bol horší než smrť. Sen o zrade.

Zatiaľ žiadnemu z nich nerozumela, ale tušila, že čoskoro všetko pochopí.

A *nebude* sa jej to páčiť.

Írsko, roku 1569

Na studenej kamennej dlažbe ležala drobná dievčina. Chlad jej prenikal až do špičky kostí. Tenké plátenné šaty, ktoré mala na sebe, nestačili zahriať jej skrehnuté telo. Celá sa chvěla, tvár mala bledú, sinavú, pery celkom modré.

Bola tu úplne sama. Bez pomoci. Bez svojej lásky. Bez svojho milovaného Liama.

Zrazu jej do uší doľahol zvuk škripotu železa o železo a silné kovové mreže sa otvorili. Bližili sa k nej ťažké kroky a dvojso surových rúk ju prinútilo vstať a vlieklo za sebou.

Dvaja drsní chlapi ju z prítmnia studených chodieb vytiahli na slnečné svetlo. Teplo hrejivých lúčov jej vrátilo trochu života do stuhnutého tela, kľby ju postupne začali poslúchať a zmysly vnímať svetlé

jasné nádvorie, cez ktoré ju viedli. Slniečny jas sa odrážal aj od kaľuží vody, ktoré zem nestačila vpiť po nedávnom daždi. Všade bolo blato a vzduch bol presýtený vlhkosťou, no oproti chladu podzemia bolo vonku neskutočne príjemne.

Kým prišla do veľkej sály temného hradu, bola úplne čulá. No na smrť vydesená. Srdce sa jej od strachu trepotalo ako splašenému vtáčatku, plúcami plytko naberala vzduch.

Za koncom dlhého stola sedel muž, od hlavy po päty odetý v čierom, a spokojne ohryzal stehno pečenej kačice. Mastnými rukami podchvíľou chytil strieborný pohár a chlipavo upíjal vína. Nakoniec napoly objedenú kosť šmaril za seba, kde sa na ňu okamžite vrhli dva veľké sivé svalnaté psy, impozantného zjavu.

Pristúpil k nemu mladý sluha a podržal pred ním misku s vodou. Muž v čiernom do nej strčil len končeky prstov, ani sa nesnažiac spláchnuť masť z rúk, a utrel sa rovno do odevu mladíka.

„Zmizni!“ zasýcal naňho. Mladík okamžite vyšiel zo sály bočným vchodom a zatvoril za sebou okované dubové dvere.

Muž zvrtol svoj pohľad na trasúcu sa dievčinu.

„Vitaj, drahá Eilís!“ vyšiel jej v ústrety s rozťahnutou náručou, akoby vítal svojho dobrého priateľa. „Tak čo, moja pekná, ako sa ti páči v tvojej útulnej izbe?“ spýtal sa s riadnou dávkou ironie v hlase.

Hlavou naznačil strážam, aby sa vzdialili. Vojaci, ktorí ju doviedli, ustúpili k dverám, ale zostali stáť vo vnútri.

Lord Godwin prešiel prstami od jej nahých ramien až po končeky útľach prstov a chytil ju za obe ruky.

„Ale, ale, Eilís, si studená ako ľad. Zišlo by sa ti trochu zahriať.“ Svojimi čiernymi žiadostivými očami ju priam hltal.

Vytrhla si ruky z jeho stále mastných dlaní a odvrátila sa od neho.

„Nemuselo by to byť takto, však, moja drahá. Stačí jediné tvoje slovo a môžeš obývať teplé a vznešené komnaty môjho hradu. Stačí len jedno jediné slovíčko.“ Jeho hlas bol rovnako nepríjemný ako celý jeho zjav.

„Nikdy,“ povedala tak potichu, že ju sotva bolo počuť, a oči upierala do zeme.

„Stále tá istá pesnička. Už ma to unavuje,“ vyhrkol podráždene.

„Ved' rozmyšľaj! Čo by ti tu chýbalo? Mala by si všetko, na čo si len zmyslíš. Nikto by ti nedokázal dať viac. Nikto. Ani ten tvoj Liam.“

„Nepotrebujem bohatstvo,“ zašepkala Eilís. „Milujem Liama.“

Godwin zúrivo zataľ päsť. „Láska,“ povedal s odporom. „Čo na nej vidíš? Na čo je dobrá? Ošatí ťa? Nasýti? Môžeš si za ňu niečo kúpiť? Taká zbytočnosť,“ vyprskol jej do tváre.

„Láska je tá najdrahšia vec na svete. Len pre lásku sa oplatí žiť.“ Tentoraz mu pozrela rovno do očí.

V lordovi vzkypela žľč. Toto dedinské dievča mu vzdorovalo len kvôli nezmyselnej láske k akémusi úbožiakovi. Urážala jeho pýchu, keď pohrďala bohatstvom a mocou, akou disponoval, a dávala prednosť takému nikťovi, ktorý jemu, lordovi Godwinovi, nesiahal ani po členky.

A ešte bol natoľko hlúpy, že ju sem prišiel zachrániť. Hánky na rukách mu beľeli od neustáleho zatínania pästí, keď si spomenul, ako mu ten úbožiak vtrhol do hradu. Ako sa mu podarilo zlikvidovať niekoľko stráží, kým ho konečne dostali. Tešila ho len predstava, ako ležal bezmocne zviazaný presne tam, kde teraz stála táto krásavica. Krásavica, ktorú tak strašne chcel mať. Tak veľmi po nej túžilo jeho chlipné telo, že nemohol v noci pre ňu spať.

Mohol si ju zobrať kedykoľvek. Hneď. Zaraz. Ale on ju chcel vlastniť celú. Chcel sa ňou pýšiť ako svojim majetkom. Chcel pred celým svetom ukazovať, že on, najbohatší a najmocnejší muž v krají, má tú najkrajšiu ženu pod slnkom.

No ona si dovoľila odmietnuť ho. A ani pobyt vo väzení nezlomil jej odpor.

Ako tak na ňu pozeral, takú roztrasenú, no zároveň odhodlanú stáť za svoju lásku, myšlienka, ktorá mu práve zišla na um, mu vykrivila tvár do posmešného, priam chorého úšklabku.

Pristúpil k nej bližšie a naklonil sa tak, že na tvári cítila jeho smradľavý dych.

„Vravíš, že len pre lásku sa oplatí žiť?“ pýtal sa s pohrdavým tónom v hlase. „A čo tak pre lásku zomrieť? Čo, milá Eilís, bola by si ochotná pre svojho Liama aj zomrieť?“

Zákernosť v jeho otázke bola jasná a čitateľná, ako čitateľná bola jeho čierna duša.

„Tak čo?“ dožadoval sa so zvýšeným hlasom. „Odpovedz mi!“

„Áno,“ šepla dievčina roztrasene.

Kútiky úst, lemované čiernou briadkou a úzkymi fúzikmi, sa mu pridvihli v škodoradostnom úsmeve.

„A čo ak ti teraz prezradím,“ pokračoval úlisne, „že tvoj milovaný Liam je tu, na mojom hrade.“

„Liam? Prišiel si po mňa? Kde je?“ V Eilís ožila nádej.

„Prišiel ťa sem zachrániť,“ zarehotal sa Godwin. „Hlupák. Ako si mohol myslieť, že prejde cez moje stráže?!“

„Čo si s ním urobil?“ pozrela naňho vyplašene.

„Zatiaľ nič. Záleží len na tebe, čo s ním bude.“

„Na mne?“

„Presne tak. Je to na tebe. Ak si ochotná za neho zomrieť, pustím ho a bude žiť. Ak nie, zomrie. Máš na výber. Jeho smrť alebo svoju?“

Vydesene naňho hľadela, zatiaľ čo on spokojne skúmal jej tvár a hľadel si pritom briadku.

„Tak čo, Eilís? Vyberieš si život alebo smrť?“ nabádal ju.

Nevydržala jeho temný pohľad, odvrátila zrak a celou svojou vôľou zadržiavala slzy, ktoré sa jej tlačili do očí.

„Smrť,“ vydýchla svoju odpoveď.

Lord Godwin sa spokojne zachechtal: „Tak v tom ti môžem pomôcť.“

Dievčina, v tvári úplne biela, zatvorila oči v očakávaní konca, no nič necítila. Žiaden úder, žiadnu bolesť. Nič.

Namiesto toho začula vrzgot reťazí, a keď otvorila oči, videla, ako stráže krúti veľkým dreveným kolesom a železná reťaz, ktorá sa naň navíjala, dvíhala ťažký kamenný poklop v podlahe. Z podzemia sa ozýval šplechot vody, akoby sa v nej prevaľovalo niečo obrovské.

Eilís premkol strach.

Stráže ju chytili za obe ramená a odviedli k okraju zívajúcej otvorenej podlahy. V hĺbke podzemia bola ukrytá nádrž s vodou a v nej sa prevaľovali obrovské, najmenej štvormetrové príšery, a otvárali dohora svoje veľké papule s dlhým radom ostrých krvílačných zubov.

Eilís zostala nehybne stát' s naširoko roztvorenými očami. Bola na smrť vydesená, spánky jej zaplavila bodavá bolesť a prišlo jej nevoľno.

„Ako sa ti páčia moji domáci maznáčikovia?“ dýchal jej na krk svojím hnusným dychom. „Také pekné zvieratká si ešte nevidela, však, moja pekná? Nechal som si ich doviezť z krajín, o ktorých sa ti ani nesnívalo. Chceš vedieť, čo sú zač?“

Hrdlo mala stiahnuté a nedokázala zo seba vydať ani hlásku.

„Tak ja ti to teda prezradím,“ pokračoval, akoby mu bola odpovedala. „Sú to krokodíly. Nádherné slovo, pravda? Krokodíl. A nádherné zviera.“

Odmŕľal sa a vychutnával si záchvevy strachu, ktoré sa odzrkadľovali na celom jej bezchybnom tele.

„A vieš, čo majú moji miláčikovia najradšej?... Nie?“ prehovoril po krátkej odmlke. „Ľudské mäso. Jemné, šťavnaté, mladúcké ľudské mäsko. Presne, ako máš ty. A dnes ešte neraňajkovali.“

Chytil jej povädnutú ruku a svojou drahočkamami vykladanou dýrkou ju porezal na predlaktí. Ani sa nemykla, akoby okrem svojho strachu už vôbec nič necítila. Ruku jej držal vo svojich špinavých paprčiach a jej krv nechal stekať do podzemia medzi rozďavené tlamy zvierat. Beštie, len čo ucítili sladkosť voňavého vábidla, začali preliezať jedna cez druhú, vyliezať si vzájomne na chrbty a roztvorenými papuľami sa natahovali za svojou korisťou.

Eilís pozerala na to hrozné divadlo ako bez duše.

„No tak, Eilís, stačí urobiť len krok a Liam bude voľný,“ riekol Godwin prefikane. „Rozhodni sa. Čo si ochotná pre svoju lásku urobiť? Rozhodni sa už! Hneď!“ zvrieskol na ňu panovačne.

Eilís urobila nepatrný krôčik a zostala stát' na kraji toho hrôzostrašného otvoru. Triasla sa strachom, slzy jej tiekli a do uší sa jej drali jej vlastné vzlyky. Krv jej tuhla v žilách, v hlave hučalo a zrazu sa viezla do tmy. Omdlela.

Jej bezmocné telo zachytili dve úlisné ruky.

„Presne, ako som čakal. Nesklamala si ma,“ potešene sa zasmial Godwin. „Odneste ju do cely!“ prikázal strážam.

Spokojný sám so sebou, so svojím odporným a zvráteným zmyslom pre brutálnu hru, nazrel do nádrže na svoje domáce zvieratká. „Vykonalí ste dobrú prácu. Vedel som, že sa na vás môžem spoľahnúť. Zaslúžite si malú odmenu.“

Zavolať na strážu za dverami, ktorými predtým vyšiel sluha: „Prineste ho!“

Vojaci dovliekli Liamovo telo bez života a položili ho k lordovým nohám.

„Ani nevieš, akú službu si mi urobil,“ povedal už dávno mŕtvemu mladíkovi a odkopol ho do nádrže.

Eilís sa prebrala opäť v cele. Chvíľu nechápala, kde je a čo sa stalo. No len čo sa jej myseľ vyjasnila, spomenula si na posledné prežité chvíle. Spomenula si na nenásytne papule kŕkoodílich netvorov a opäť ju premkla hrôza. No vzápätí ju prepadol oveľa horší pocit.

„Liam,“ zašepkala a oči jej rozšírilo zdesenie. „Preboha, čo som to urobila?“ zaúpela.

Vo chvíli ju zachvátila panika. Vrhla sa na mreže a začala kričať: „Pustite ma von! Otvorte mi! Odvedte ma tam!... Liam, Liam, preboha... Pustite ma! Ja to musím urobiť! Musím to urobiť!... Liam, láska moja.“

Strážu ju postavili pred lorda Godwina a na jeho pokyn celkom opustili miestnosť.

„Čo je, moja milá Eilís? Čože by si rada?“ spýtal sa ľahostajne.

„Zomrieť namiesto Liama,“ odpovedala mu odhodlane.

„Áno? A čo taká náhla zmena? Pred chvíľou som mal pocit, že nemáš chuť na umieranie,“ bavil sa na nej.

„Chcem zomrieť namiesto Liama,“ zopakovala opäť, nevšímajúc si jeho narážku.

„Tak to si si, moja drahá, mala rozmyslieť skôr. Teraz je už neskoro,“ oznámil jej tvrdo.

Vydesene naňho pozrela.

„Áno, Eilís. Tvoj Liam je už po smrti. Vrável som ti, tvoj alebo jeho život. Sama si si vybrala. Zradila si svoju lásku.“

Povýšenecky sledoval, ako zlomená klesla na kolená. Pristúpil k nej, stlačil jej surovo plec a vydýchol do jej žiaľom ubolenej tváre.

„Tvoj... Liam... je... mŕtvy,“ zvýraznil každé jedno slovo. „No neboj sa, pred smrťou sa dozvedel, ako veľmi si ho ľúbila,“ zasykol s ironickým a výsmešným podtónom.

Pustil ju, odišiel k stolu a nalial si z čaše víno. Vypil pohár na jeden dúšok, pričom mu polovica jeho obsahu stiekla cez bradu až na košeľu.

Už nemá chuť čakať na jej áno. Už ju nebude prehovárať, aby sa stala jeho ženou. Bude mu stačiť len jej telo. Vezme si ju tu a teraz.

Chtivo sa otočil a obraz, ktorý sa mu naskytol, ho vydesil. Eilís držala v ruke jeho dýku, hrotom priloženú medzi rebrá, namierenú rovno na srdce.

Podvedome našmátral prázdne puzdro na svojom opasku.

„Nie!“ Rozbehol sa k nej, no nestihol včas dobehnúť.

Zhlboká sa nadýchla a zatlačila.

Nie! znelo v jej hlave.

Bolo to to posledné, čo vo svojom kratučkom živote počula.

Ten hlas ju sprevádzal do nekonečnosti bytia.

Zamatový, nežný, milovaný hlas.

Liamov hlas.

2. KAPITOLA

Odchod

„**A** kedy sa to vlastne vrátiš?“ pýtala sa mama už po treťi raz.

Zuzana prevrátila oči: „Neviem, mami, asi o dva týždne, možno aj skôr. Ani Bea to nevedela presne. Ale neboj sa, nájdem spôsob, ako vám dám vedieť, kedy ma máte čakať. Určite prídem domov vyhľadovaná ako vlk,“ uškrnula sa.

No jej starostlivá matka sa nedala len tak ľahko učičikať. „Nechápem, prečo si nechceš zobrať mobil.“

Už to, že dcéra zo dňa na deň zmenila svoje prázdninové plány, bolo pre ňu dosť nepochopiteľné, ale že chcela svoj mobilný telefón, tento nezaplatiteľný výdobytok techniky, nechať doma, to bola pre ňu silná káva.

„Mami, ideme splavovať rieku. Spať sa bude len tak voľne, v prírode. Žiadne hotely, žiadne postele a hlavne... žiadne zástrčky. Viac ako pár dní mi baterka aj tak nevydrží. Ako by som si ju dobíjala, nepovieš mi?“

„Aha,“ uvedomila si matka. Ale pocit, že nebude o svojej dcére niekoľko dní vôbec vedieť, kde je a či sa jej niečo nedobré nestalo, ju privádzal do zúfalstva.

Zuzana natlačila posledné veci do batoha, zatiahla šnúrku a podoťahovala remene. Nebrala si toho veľa, len to najnutnejšie. Najdôležitejší bol otcov starý spacák, a keďže nebol práve najteplejší a hrozili aj chladné noci, pre istotu pribalila aj deku.

Spací vak mal toho veľa za sebou. Nevyzeral najkrajšie, miestami ho spestrovali farebné záplaty, ktoré zakrývali diery po nezbedných uhlíkoch, a určite vážil o niečo viac ako moderné, odľahčené, ale Zuzana by ho nevymenila ani za nič na svete. Zbožňovala na ňom najmä to, že sa dal po odopnutí zipsu po celom obvode rozložiť na veľký štvorec, čo bolo veľmi praktické. Obzvlášť pri vode.

Napokon na vrch batoha pripevnila zrolovanú karimatku a mala zbalené.

Mama sedela na posteli a pozorovala ju s nešťastným výrazom na tvári. Zuzana si k nej prisadla a pobožkala ju na líce. Nechcela, aby bola smutná, keď ona mala takú radosť, hoci netušila, čo ju vlastne čaká. Ale strávi niekoľko dní s Beou, ktorú nevidela od maturity, a nemohla sa netešiť.

Beáta bola pojašená blondínka, s ktorou spolu zdieľali jednu lavicu na strednej škole. Vždy sa tešili, keď mohli byť spolu, nuda o ne nikdy nezakopla a smiech bol ich stály hosť.

„Vieš čo, mami?“ Zuzana dostala nápad, ako vyriešiť situáciu, aby mamu aspoň trochu upokojila. „Ja si ten telefón vezmem a občas ti zavolám. Zvyšok času ho však budem musieť nechávať vypnutý, aby baterka vydržala, tak potom nerob paniku, keď sa mi nedovoláš, dobre?!“

Mama sa potešene usmiala.

„Ale nebudem ti volať každý deň,“ upozornila ju Zuzana.

„Každý druhý?“ skúsila mama.

„Mami,“ zareagovala dcéra rozhorčene, ale mama na ňu uprela taký prosebný pohľad, že jej nedalo. Vzdychla si: „A čo tak každý druhý deň jedna esemeska. Stačí?“

Mame sa takýto kompromis zapáčil. „Ďakujem. Hneď som pokojnejšia.“

„Rado sa stalo,“ zasmiala sa Zuzana a silno mamu postískala.

Ani nemohla matke zazlievať, že bola tak prehnane úzkostlivá. Ved' len pred dvomi dňami rodičom nečakane oznámila, že odchádza na *nevie koľko dní, nevie presne kam a nevie ani s kým*. Vedela len povedať, že ide splavovať Hron a že idú spolu s Beátou, ktorú rodičia, našťastie, veľmi dobre poznali. Ani Bea vlastne nikoho iného, okrem kamaráta Kamila, ktorý ju na výpravu pozval, nepoznala. Preto uprosila Zuzanu, aby s ňou šla.

K vlaku ju prišiel čakať práve Kamil spolu s ďalším vodičom. Bea im ju iste dobre opísala, lebo k nej vykročili, len čo vystúpila, napriek tomu, že z vlaku vyskočilo veľa ďalších mladých ľudí s batohmi. Letná sezóna bola v plnom prúde.

Po vzájomnom zoznámení ten, ktorý sa predstavil ako Olo, jej

oznánil: „Ešte ideme do lodenice. Beáta aj ďalší sú už tam, čakali sme len na teba. Naložíme člny a môžeme vyraziť.“

„Koľko nás bude?“ spýtala sa Zuzana.

„Ak sa dostavia všetci, ako majú, pätnásť. Zachránili ste nás, dievčatá, inak by z nás bola nešťastná trinásťka,“ zaškeril sa Olo na Zuzanu.

„Fúha, ešte som ani nezačala a už toľké zásluhy?“ okomentovala to ona, no Olo pokračoval ďalej, nevšímajúc si jej slová. Zato Kamilovi poihral na perách pobavený úsmev.

„Ale odtiaľto pôjdeme len deviati, ostatní dorazia priamo na miesto. Niektorí sú z úplne iného konca a je im lepšie prísť rovno na táborisko, odkiaľ vyrazíme,“ pokračoval Olo. „A dve od nás dnes ešte pracujú, prídu za nami zajtra.“

„Ako vlastne pôjdeme? Bea mi toho nevedela veľa povedať,“ vypytovala sa ďalej Zuzana.

„Veď uvidíš,“ zachechtal sa.

Kamil sa zasmial tiež, ale inak toho veľa nenarozprával. No na prvý pohľad bol Zuzane sympatický, tak dúfala, že neskôr sa viac prejaví. Veď prešlo sotva pár minút. Zato o jej sympatiách k Olovi sa rozprávať nedalo. Aj keď nevedela prečo, mala z neho nepríjemný pocit.

„Môžeme teda ísť?“ Olo sa zvrtol na päte a vyrazil dolu schodmi peróna. Ani raz sa pritom neobzrel.

„Pomôžem ti s niečím?“ ponúkol sa Kamil, ktorý zostal pri nej.

„Ó, ďakujem, ale netreba,“ odmietla. Batoh už mala aj tak vyhodенý na pleciach a okrem neho mala len svoju milovanú strunovú spoločníčku.

„Vezmem ti aspoň gitaru,“ skúsil ešte Kamil.

„Okej. Keď inak nedáš,“ usmiala sa na neho. „Ale opatrne, je to môj poklad!“ upozornila ho.

Podala mu do ruky nástroj a on ho chytil tak obozretne, akoby bol zo skla, až to Zuzane prišlo smiešne. „Nemusíš to tak prehádzať, stačí, keď ju niekde neotrieskaš.“

Kamila upútali ornamenty na čelnej strane. Boli namaľované len hnedou farbou, ale vyzeralo to veľmi pozoruhodne. „Hmm, pekná. Odkiaľ ju máš?“ zaujímal sa cestou cez stanicu.

„Darček k narodeninám. Prečo? Chcel by si takú? Možno by som našich ukecala, aby kúpili aj tebe,“ pokúsila sa o žart.

Zastal a otočil sa k nej. „Vidím, že s tebou bude zábava. Máš zmysel pre humor.“

„Počkaj, pozriem sa, či som si ho nezabudla pribaliť,“ pokračovala, povzbudená jeho reakciou.

Zasmial sa a vykročil ďalej. „Podme radšej, lebo Ola nedobehne!“ Ale nedalo mu. „Ja len, že som takúto vyzdobenú gitaru ešte nevidel. Tak by ma zaujímalo, kde sa dá kúpiť.“

„Aj ty hráš?“ zaujalo to Zuzanu.

„Ale nie. Na to nemám talent. A ani trpezlivosť. Ale nebudeš jediná gitaristka medzi nami. Aj niektorí ďalší hrajú. Minimálne Monika bude mať svoju so sebou, budeš mať konkurenciu.“

Pozrel na ňu so zdvihnutým obočím a čakal, ako zareaguje.

„To je super! Dúfam, že si spolu zahráme,“ potešila sa. „A aká je tá Monika?“ vyzvedala ďalej.

„Je fajn,“ ubezpečil ju.

Medzitým stihli prejsť cez celú staničnú budovu a vykročili smerom k parkovisku. Ola nikde nevideli, ale Kamil očividne vedel, kam má ísť.

„To som si namaľovala sama,“ prehodila nečakane.

„Čo?“ nechápal Kamil.

„Tie ornamenty na gitare. Kvôli nim si sa na ňu pýtal, nie?“

„Áno.“ Zaujato si vzory ešte raz obzeral, tentoraz oveľa dôkladnejšie. „Naozaj ty sama?“

Súhlasne prikývla.

„Si šikovná,“ zhodnotil uznanlivo. „Preto je pre teba taká vzácna?“

„No tak nejak. Ani som ju nechcela zobrať so sebou. Vrátila som sa po ňu na poslednú chvíľu, Bea bude prekvapená. Myslí si, že mám zbalenú len píšťalu.“

„Hráš aj na flaute?“ začudoval sa.

„Na píšťale,“ opravila ho. „Takej starodávnej.“

„Si samé prekvapenie! Ja nevychádzam z údivu. Hráš na gitare, píšťale, maľuješ ornamenty... Predpokladám, že aj spievaš.“

„Trošku,“ prikývla neurčito.

„Je vôbec niečo, čo nevieš?“

„Neháckujem a neštrikujem,“ zasmiala sa. „A neidealizuj ma tak! Je ešte veľa vecí, ktoré neovládam. Nie je na mne nič zvláštne, som úplne normálna baba. Aby ste ma ešte nemali plné zuby a nevysadili niekde na brehu už po dvoch dňoch.“

Zasmiali sa spolu. Po ďalších pár metroch zostali stáť rovno pri zvláštne pomaľovanom autobuse. Kamil jej zobral batoh z pliec a aj s jej gitarou rýchlo vystúpil po troch schodíkoch, zatiaľ čo Olo vo vnútri nervózne poklopkával po hodinkách.

„Takže týmto tu pôjdeme?“ spýtala sa a hneď si spomenula na Olov chechot, keď sa predtým informovala, ako pocestujú.

„Áno. A bol by som rád, keby si nastúpila, lebo už aj tak meškáme,“ poháňal ju Olo. Kamil zmizol vzadu v útrobach vozidla, ktoré boli od šoférovhho miesta a štyroch sedadiel pre cestujúcich oddelené nepriehľadnou priečkou. Späť sa vrátil len s gitarou, ktorú jej vtisol do ruky.

„Radšej si ju cestou drž! Je to predsa poklad,“ žmurkol na ňu.

„A sadni si, kde chceš! Momentálne máš na výber, tak si to uži, kým tu nie je tlačienica!“ zamumlal zase Olo, a keď si sadla k oknu naľavo, prisadol si k nej, hoci predtým, keď ich čakal, sedel na druhej strane.

Prv, ako vyrazili, sa jej Kamil stihol spýtať: „A prečo si vlastne pôvodne nechcela gitaru vôbec zobrať?“

„No vieš, ideme predsa na vodu. Trochu mám strach, aby sa mi nenamočila. Ale, ako vidíš, nakoniec som neodolala. Dúfam len, že nebudem ľutovať.“

„Neboj sa, niečo vymyslíme,“ usmial sa na ňu do spätného zrkadla a potom naštartoval a zvyšok cesty neprehovoril ani slovo.

Zato Olovi sa ústa nezatvorili a počas celej jazdy viedol viac-menej monológ, počas ktorého jej vysvetlil všetko potrebné o čínoch, posádkach i proviante. Zuzana ho statočne počúvala, hoci chvíľami strácala niť. Svoj pohľad striedavo sústredovala na cestu za oknom a podchvíľou sledovala Kamilovo šoférovanie. Zo svojho miesta ho mohla vidieť iba zozadu.

Jeho svetlohnedé vlasy, ktoré sa mu mierne vlnili, boli postupne zostrihané a ich konce sa mu zľahka dotýkali pliec. Už od stanice si všimla, ako si ich občas prstami prehrabol dozadu, no ofina mu aj tak po chvíli padla späť do čela. Toto neuvedomené gesto

automaticky niekoľkokrát zopakoval aj počas jazdy. Na tvári mal asi dvojdnové strnisko, a keď sa chvíľami pozrel bokom, ukázal svoj výrazný profil. Mal orlí nos, no nie príliš veľký, takže mu to celkom pristalo.

Rozmýšľala, akej farby má oči. V spätnom zrkadle sa jej zdali modré, no občas mala pocit, že hrajú dozelena. Bude si ich musieť lepšie obzrieť, keď sa jej naskytne opäť príležitosť.

Zuzana si Kamila radšej prestala obzerať, aby mu to nezačalo byť podozrivé, a uprela pohľad len na krajinu okolo. Všimla si, že vôbec nešli cez centrum, ktoré dobre poznala. Od stanice odbočili opačným smerom a prechádzali cez pre ňu celkom neznáme časti. Najskôr išli uličkami rodinných domov, ktoré akoby tomuto mestu, ako ho poznala ona, vôbec nepatrili, a postupne pribúdalo viac a viac stromov, až nakoniec prechádzali dlhokánskou alejou topoľov, kde pri ceste nestáli žiadne obydlia. Napokon z asfaltovej cesty odbočili na lesnú a ona po pravej strane uvidela veľkú vodu.

„Kde sme?“ opýtala sa Ola.

„Ešte stále u nás. Nepoznáš to tu?“

„Nie. Nevedela som, že tu máte aj takéto zákutia. Je tu krásne.“

„To vieš, aj mestskí ľudia potrebujú kúsok prírody. Táto časť sa volá Neštich, máme tu lodenicu. Vidiš tam vpredu tú úzku sivú stavbu?“ ukázal na budovu, ku ktorej sa blížili. „To je ono. Priprav sa, o chvíľu vystupujeme!“

Zuzana sa snažila niekoho zazrieť, no márne. „A kde sú ostatní? Nevravel si, že nás tu budú čakať?“

„Asi budú vnútri. Alebo na druhej strane pri vode.“ Prichádzali totiž zozadu. „Neboj sa, dočkáš sa aj svojej Beátky.“

O minútku Kamil pribrzdil a Olo ihneď vystúpil. Dvere za sebou nechal otvorené. Zuzana sa postavila, že vystúpi tiež, no autobus sa opäť pohol a ju to vrátilo na sedadlo.

„Prepáč,“ ospravedlnil sa Kamil a obzrel sa na ňu. „Len otočím autobus a nacúvam k bráne, aby sme mohli naložiť člny.“

„Meškáte asi kvôli mne, čo? Mrzí ma to. Netušila som, že vlak bude mať oneskorenie, inak by som prišla predchádzajúcim.“

„Prosím ťa, veď je to jedno, či vyrazíme teraz alebo o hodinu,

voda nám neutečie. Hlavne, že si tu,“ usmial sa na ňu do spätného zrkadla.

Konečne zastavil, zatiahol ručnú brzdú a vypol motor. Vstal zo svojho miesta a ponatľahoval si chrbát.

„Mám vystúpiť?“ pozrela sa na neho spýtavo.

„Nechcela by si vidieť, ako to tu vyzerá? Myslím v autobuse,“ spýtal sa jej. „Ešte kým nie je plne naložený.“

„Áno, jasné, budem rada,“ potešila sa.

Rýchlo vstala a položila gitaru na sedadlo. Potom prešla cez priechod v stene, ako jej rukou naznačil Kamil. Ani ju neprekvapilo, keď vzadu namiesto sedadiel cívil voľný priestor. Okná autobusu dopoly prekryvali farebné obrazce, ktoré nebolo možné zvnútra rozoznať.

„Tak vitaj v našom kráľovstve a niekedy aj dočasnom domove!“ uvítal ju veľkolepo.

„Komu autobus patrí? Je tvoj?“ bola zvedavá.

„Môj a Olov. Kúpili sme ho za pár šušňov, bol už na odpis. Dali sme ho svojpomocne ako-tak dohromady, ale aj tak sa na ňom stále niečo kazí. Už ho pomaly viac opravujem, ako šoférujem,“ podával jej obširne vysvetlenie.

„Vidím,“ pozrela veľavravne na jeho miestami čierne ruky.

Aj on si na ne pozrel a počúchal jednu o druhú, akoby sa tým chcel špiny zbaviť. „No vidíš! Ešte včera do polnoci sme s Olom dávali dohromady spojku, aby sme vôbec mohli vyraziť. Teraz by už mala vydržať. Nepodarilo sa mi to poriadne umyť.“

„Neospravedlňuj sa, mne to neva. Môj brat je automechanik, viem, že sa toho tak ľahko nezbavíš. Niekedy sa po práci drhne aj hodinu, a aj tak všetko nezíde. Ale ja mám rada jeho ruky, je na nich vidieť práca, a tá nikdy nie je na hanbu.“

Zuzana radšej rýchlo zmenila tému, lebo nechcela, aby sa Kamil cítil trápne. Ľutovala, že s tým vôbec začala.

„Čo je zvonku namaľované? Tuším som videla nejaké ryby, no nestihla som si ich lepšie obzrieť, keď Olo tak hnal.“

„Veď sa pod' pozrieť teraz!“ vyzval ju a otočil sa k predným dverám.

Vyšli z autobusu a pomaly sa prešli okolo neho. Obraz znázorňoval podvodnú hladinu. Po karosérii plávali šťuky, kapry, karasy

a asi poldruhametrový sumec. Vlny siahali až na okná, to boli tie obrazce, ktoré nevedela rozoznať zvnútra. Druhá strana autobusu bola vlastne zrkadlovou kópiou tej prvej. Aj na nej kral'oval obrovský sumec, spokojne plávajúci vpred.

„Paráda!“ nadchýnala sa. „Kto vám to maľoval?“

„No povedzme, že toto je zase *môj* poklad,“ skromne sa usmial Kamil.

Vytreštila oči: „Chceš tým povedať, že si to maľoval ty?“

Súhlasne sa usmial.

„Tak kto je tu teraz samé prekvapenie, vážený pane?“ kamarátsky ho tľapla po pleci. „Majiteľ, údržbár a šofér autobusu v jednej osobe a k tomu umelec, hmm, klobúk dolu! Tak toto by som zase ja nedokázala. Ozaj. A zabudla som na kapitána lode, ako mi stihol Olo prezradiť. Nemala by som ti zasalutovať?“ napodobnila vojenský pozdrav.

„Pohov, námorník!“ pridal sa k jej hre. „A nepreháňaj! Tento autobus je starý črep, preto som ho pomal'oval, aby som aspoň naoko odpútal pozornosť. A za kapitána lode sa považuje akurát tak Olo. Budem proste len sedieť za kormidlom vďaka tomu, že som už niekoľkokrát splavoval. Ale som rád, že sa ti moja maľba páči, cením si to.“

„Máš naozaj talent, zaslúžiš si pochvalu.“ Zmlkla a zamyslene sa mu zahľadela do očí. „Sivé,“ povedala odrazu.

„Čo sivé?“ vôbec nechápal, o čom hovorí.

„Máš sivé oči. Celý čas som rozmýšľala, či sú modré alebo zelené a ony sú sivé. A teraz ti idú trochu dozelena, odráža sa ti v nich zeleň stromov.“

Kamil bol v pomykove. Chcel niečo povedať, no stihol len otvoriť ústa, keď sa na Zuzanu s výskotom vrhla Beáta, celá nadovaná, že opäť vidí svoju kamošku. Aj Zuzana bola šťastná a vysmiata, a keď sa vzájomne vyobjímali, Bea ju začala ťahať za ruku. „Pod'! S Kamilom sa už poznáš, predstavím ťa ostatným.“

Zuzana sa stihla ešte ospravedlňujúco na Kamila pozrieť a vzápätí už aj utekala za kamarátkou, ktorá ju urýchlene ťahala do lodenice.

Pred vstupom dovnútra sa na chvíľu zastavili, Bea sa k nej naklonila a potichu jej zašepkala do ucha: „Ešte som všetkých

nestihla poriadne spoznať, ale za ten čas, čo som tu s nimi, sme sa zabávali ako dobrá partia. Myslím, že nám bude super. Užijeme si skvelé prázdniny, uvidíš! Nebudeš ľutovať, že si so mnou šla.“

V jej očiach žiarila radosť. Už chceli spolu prekročiť prah dverí, keď si Bea ešte na niečo spomenula. „Ozaj, vieš o tom, že si zradkyňa?“

„Čo?“ Zuzana vyvalila oči.

„Nevravela si náhodou, že si gitaru neberieš? A Olo mi prezradil, že ju máš so sebou.“

„Aha, *to!*“ odľahlo jej. „Prepáč, Bea, naozaj som to neplánovala. Ešte večer som si myslela, že odchádzam bez nej, ale nakoniec...“ vysvetľovala ospravedlňujúco.

Ale Bea sa začala smiať. „Si pipi? Žartujem. Veď ja som rada, že si ju nenechala doma. Bola by to večná škoda.“

Zuzana objala kamošku okolo pliec. Boli skoro rovnako vysoké. „Som rada, že sa nehneváš. Veď tebe ju tiež požičiam, keď si trúfneš.“ Bea sa totiž taktiež pokúšala hrať, aj keď jej to zatiaľ vôbec nešlo.

Beáta teatrálné zhíkla a chytila sa za srdce. „*Ty mi požičiaš svoj vzácny poklad?* Taká česť pre mňa! Ja asi odpadnem!“ ovievala sa rukou.

„Ty herečka!“ zaškerila sa Zuzana. „Neviem, neviem, či si to nerozmyslím. Svoj poklad totiž môžem zveriť len veľmi dôveryhodnej osobe.“

„Tak v tom prípade bude v tých najlepších rukách.“

A kamarátky konečne so smiechom vykročili v ústrety novému dobrodružstvu.

3. KAPITOLA

Stretnutie

„**A**hoj, mami! Tak už sme dorazili, sme v Nemeckej. Bude-
me tu ešte dnes a zajtra a pozajtra sa presunieme ďalej.“
Zuzana sa odmlčala a počúvala matkin hlas v telefóne.

„Jasné, mami,“ ozvala sa znova, keď mama stíchla. „Pošlem
esemesku, ako som sľúbila. Ale teraz už musím vypnúť telefón,
aby mi baterka vydržala, tak pa. Pozdravuj doma! Lúbim ťa.“

Podržala červené tlačidlo, kým sa neozvala znelka, a keď dis-
plej sčernel, zaklapla mobil, strčila si ho do batoha a pridala sa
k ostatným.

Olo mal pred sebou rozloženú vodácku mapu a prstom pre-
chádzal po modrej kľukatej čiare. Podchvíľou sa pristavoval na
červených bodoch, ktoré znázorňovali ich zastávky, a výklad roz-
široval svojím komentárom. Každý z nich si mohol utvoriť akú-
-takú predstavu, kadiaľ sa budú plaviť a čo ich čaká.

Zatiaľ ich bolo len deväť. Cesta do Nemeckej trvala viac ako
dve hodiny, ale im ubehla rýchlo, veľmi dobre sa zabávali. Ďalší
členovia partie boli naozaj sympatíci, Bea mala pravdu.

Ako prví sa jej predstavili manželia Melánia a Drahoš. Obaja
boli veľmi milí a hneď od Zuzany chceli, aby ich oslovovala fa-
miliárnymi menami, Melanka a Dado. Aj ďalšia dvojica tvorila
pár, aj keď nie manželský. Roman bol huhňavý chlap s hrdzavými
fúzmi, ktorý sa stále rehotal a jeho smiech bol veľmi nákazlivý.
A Zdenka vyzerala ako ženská, ktorá vie každého chlapa dať do
laty, a perfektne sa k nemu hodila. Obaja mali dvadsaťpäť rokov
a zároveň boli najstaršími z celej skupiny, aj spomedzi tých, ktorí
ešte len mali prísť.

Najsympatickejšia zo všetkých bola Zuzane Monika, skutočne
fajn dievča. Mala detskú tvár a jej nakrátko ostrihané čierne vla-
sy jej dodávali šibalský výzor. Pravdaže zobrala so sebou gitaru,

takže veľkú časť trasy spolu hrali známe pesničky, ktoré všetci poznali, a veselo si vyspevovali, dokonca aj Kamil za volantom.

Do večera sa ich počet zvýšil na jedenásť. Pribudli Janko, najmladší člen výpravy, a Oravan, ktorého pravé meno ani nepoznala, lebo nikto mu inak ako prezývkou nepovedal. Bolo jasné, odkiaľ pochádza. Už zostávali len štyria, ktorí mali prísť v nedeľu. Dve ku dvom, teda dve ženy a dvaja muži.

„Tak ako?“ spýtala sa Bea šeptom, keď si večer obe líhali do svojich spacákov.

V tábore na dnešný deň rozložili tri stany. V jednom spali Roman so Zdenkou, ktorí chceli mať viac súkromia, do druhého sa uložili Monika s Melankou a tretí si zabrali Beáta so Zuzanou.

„Myslím, že bude fajn. Je to vážne skvelá partia,“ usmiala sa Zuzana do strechy stanu.

„Však,“ potešila sa jej slovám Bea a vzápätí zazívala. „Tiež si taká unavená ako ja?“

„Uhm. To bude tou cestou. Autobus strašne vyčerpáva.“

„Aj teba? Aj mňa. Chvalabohu, že zajtra už nikam necestujeme,“ zahuhlala Bea unavene. „Strašne sa teším na člny. Olo hovoril, že budeme trénovať, aby sme sa naučili čo a ako. Určite bude psina. Dúfam, že budeme na lodi spolu, čo myslíš?“

„V to dúfam aj ja. Ale všetko závisí od ‚veľkého šéfa‘,“ povedala Zuzana s ironicky nadneseným tónom. „Veď vieš, že ľudí do člnov rozdeľuje Olo.“

„Nezdá sa ti, že to s tým šéfovstvom trochu preháňa?“

„Trochu?“ zasmiala sa Zuzana. „To je slabé slovo! Ale ak mu nič iné k šťastiu nechýba, tak nech si šéfuje. Nieкто to tu musí aj riadiť, pri toľkých ľuďoch by nebola dobrá úplná anarchia. A pokiaľ nám bude vymýšľať zábavu, ako už nadhodil, tak prečo nie.“

„Asi máš pravdu,“ súhlasila s ňou Bea. „Keby si si mohla vybrať, v ktorom člne by si chcela byť? U Ola, Kamila alebo Oravana?“ Kapitáni posádok už boli istí.

Nad odpoveďou nemusela Zuzana dlho premýšľať. „Najradšej u Kamila. Ale aj Oravan je fajn, akurát Olovi by som sa rada vyhla.“

Bei Olo tiež príliš nevoňal. „A čo ak budeme práve u neho?“

„Skočím do Hrona a odplávam preč.“

Kamošky sa rozosmiali.

„Ale nie,“ pokračovala Zuzana, keď sa dosmiali. „Čo by sme tak mohli robiť? Proste nasadneme do člna a hotovo. Až také zlé to hádam nebude.“

„To je fakt. Nebude to zlé. Ono to bude príšerné!“ pretiahla Bea s prevrátenými očami.

A znova sa začali smiať, až kým nezačuli syknutie. To ich Zdenka z vedľajšieho stanu upozorňovala, že už majú byť ticho.

„Prepáč, Zdenka. Dobrú noc,“ zaželala Zuzana hlasnejšie.

„Dobrú,“ ozvalo sa zvonka.

„Dobrú.“ Bea zazívala a otočila sa nabok.

Len čo sa ráno zobudili, začali s tréningom. Keďže stále neboli všetci, vytiahli na vodu len dve pramice. Olo si zobral do parády začiatovníkov, a teda Zuzanu, Beu a Janka, a kým ostatným stačilo len trochu si zaveslovať, aby prišli do cviku, oni boli „mučení“ s krátkymi prestávkami až doobeda. Ale dievčatám sa to páčilo a Jankovi tiež. Dobré sa pritom nasmiali a ani Olo-diktátor im náladu nepokazil. Naozaj to s ním nebolo až také zlé, ako sa obávali.

Krátko poobede dorazila Olova priateľka s kolegyňou. Marta bola vysoká, skoro taká vysoká ako jej frajer, a strašne chudá. Jej kolegyňa Diana, od nej o pol hlavy nižšia, hneď zaujala svojou bujnou červenooranžovou hrivou. Tiež bola na vode nováčik, takže len čo sa vybalila, musela nastúpiť k Olovi do člna. Tentoraz sa ostatní začiatovníci nepridali, za doobedie toho mali viac než dosť a potrebovali si šetriť sily na zajtrajší oficiálny začiatok plavby.

Sedeli vedľa seba na brehu a pozorovali, ako sa Diana pasuje s veslom. Bea so Zuzanou si práve čosi medzi sebou šepkali, keď k nim nenápadne po špičkách pristúpili chlapi a vo dvojiciach sa na ne vrhli. Kamil s Oravanom uchopili za nohy a ruky Beu a Dado s Romanom Zuzanu.

„Vodácky krst!“ zakričali a niesli ich do vody. Nemalo zmysel brániť sa. Sranda je sranda a k vode patrí. Zato výskotu bolo požeňnane.

Keď boli chlapi vo vode vyše kolien, rozhojdali svoje „obetné baránky“ a odrátali: „Raz, dva, tri!“

Tesne predtým, ako ich pustili, Kamil zreval: „Nadýchnuť!“... a už im nič nepomohlo!

Pravdaže pristáli vo vode komplet. Šaty, vlasy, topánky, všetko mali premočené. Keď sa vynorili, pozreli jedna na druhú a začali sa smiať. Vyzerali ako zmoknuté sliepky.

No krst sa týmto ešte neskončil.

„Zdenka, veslo!“ zakričal Oravan, a keď mu ho Zdenka hodi-la, dostala ním každá po zadku. Ich „výplatu“ sprevádzali slová: „A týmto vás v mene Neptúnovom krstíme na vodáčky.“

„A máte to za sebou, dievčatá, už ste naozaj naše!“ zavola na ne Roman, kým ostatní so smiechom tleskali. Len Diana pozerala trochu vydesene. Uvedomila si, že taký krst čaká aj ju.

Chlapi vyšli z vody a rozbehli sa za Jankom, ktorý využil situáciu na únik. Ale utekal len naoko, takže ho veľmi rýchlo dochytili a všetci štyria dovliekli k vode, kde pristál medzi „čerstvo upečenými a ešte nevychladenými“ vodáčkami a, rovnako ako ony, bol pokrstený veslom.

„Tak poďte von, nech vám do večera stihnú uschnúť šaty! Už vám dáme pokoj,“ volal ich Oravan z vody.

Všetci traja sa dopotkávali k brehu, no ešte neboli úplne vonku, keď sa Bea zohla a vyprskla na prizierajúcich sa „krstiteľov“ trochu „svätenej vody“. Zuzana s Jankom sa k nej bez otáľania pridali. Chlapi sa rozbehli preč z dosahu vodopaľby a po okolí sa ozývali ich vysoké fistule. Všetci, aj tí vo vode, aj dievčatá na brehu, sa váľali od smiechu.

„No čo je, chlapci?“ kričala za nimi Zuzana so smiechom. „Hádam sa len nebojíte? Veď je to len vodička!“

Konečne vyšli celkom na breh. V teniskách im škŕkalo a mokré šaty sa lepili na telo, ešteže mali pod tričkami plavky. Boli fakt rady, že boli také prezieravé.

Keď Zuzana kráčala k stanu, otočila sa za Beou a našľapovala ďalej cúvajúc. „Veci na prezlečenie mám, ale horšie to bude s teniskami, mám len tieto jedny. Keď mi do zajtra neuschnú, budem musieť byť v mokrých. Alebo bosá. Dúfam, že bude teplo ako dnes.“

„Uhm,“ dúfala aj Bea. „Ale aj tak je sranda, no nie?“ Znova sa rozosmiali.

Zuzana kráčala ešte stále cúvačky a nesledovala cestu za sebou. Keď sa náhle zvrtila, prudko narazila do niekoho hrude a skoro spadla.

„Hopla!“ zachytili ju čiesi ruky. „Ešte som ani veslo nevyfasoval a už som mokrý,“ zasmial sa nad ňou príjemný mladický hlas.

Zdvihla hlavu a stretla sa s párom tých najkrajších mužských očí, aké kedy videla. Boli neuveriteľne hlboké, zelené s prímiesou hnedej. Pripomínali jej zafarbenie lieskových orechov v čase dozrievania, keď ich zeleň pomaly naberala hned' zrelosti. Presne také orieškové oči sa vpili do jej hnedých a ona na pár sekúnd zabudla dýchať. Srdce sa jej zastavilo a opäť rozbehlo v oveľa rýchlejšom tempe, než bolo zdravé. Neznámy mladík sa na nej pobavene zasmial a odhalil tak svoj čarokrásny úsmev, až sa jej zatočila hlava.

Reakcia jej tela ju zmiatla, ale len na kratučkú chvíľočku. Vzápätí sa spamätala a vyjachtala zo seba: „Prepáč.“ Ustúpila o krok.

„To je celkom pekné privítanie, čo povieš, Peter?“ ozval sa spoza jeho chrbta veselý hlas. Patril vysmiatemu pehavému mládenkovi, ktorý mal cez plece prehodenú gitaru.

„Ďalší muzikant,“ pomyslela si Zuzana.

No bleskovo ich obišla, ešte raz zamrmala slová na ospravedlnenie a rozbehla sa do stanu. Tam si kľakla na spacák a krúživým pohybom si masírovala spánky dúfajúc, že jej to pomôže upokojiť sa.

„Čo to bolo?“ opýtala sa sama seba.

No v päťách mala Beátu, tak sa rýchlo vrhla na batoh a začala sa v ňom prehrabávať, aby zakryla svoj duševný nepokoj. Kamarátka si nič nevšimla, tiež si zhládúvala suché oblečenie. Zuzana zhlboka a pomaly dýchala, až kým sa jej tep nedostal do normálu.

„To bol trapas, čo?“ zachichotala sa Bea.

„Uhm,“ potichu prisvedčila Zuzana.

„To budú asi tí dvaja vysokoškoláci, čo mali prísť. Takže už sme všetci.“

„Asi,“ odvetila jej stroho, pričom zapínala zips stanu, aby sa mohli prezliecť. Bola rada, že má zamestnané ruky, lebo si nebola istá, či by sa jej inak netriasli.

Obliekla si náhradné šortky a tričko, vyšúchala si vlasy a z batocha vyhrabala hrebeň. Keď bola ako-tak upravená a videla, že Bea je tiež hotová, zobrala svoje mokré zvršky a vyšla zo stanu. Veci prevesila cez krík a tenisky nechala pod ním. Zatiaľ bude musieť zostať bosá. Bea už mala svoje veci takisto zavesené, ale, na rozdiel od nej, bola obutá v šľapkách.

„Tiež som si mohla jedny zobrať. Takto dopadá balenie narýchlo!“ vyčítala si Zuzana v duchu.

Bola prezlečená, šaty sa sušili a už sa, bohužiaľ, nemala za akú činnosť ukryť. Opatrne našľapujúc vykročila za Beou a zhlboka sa nadýchla, aby sa pripravila na ďalší pohľad do orieškových očí. Tentoraz to musí zvládnuť lepšie.

„Dievčatá, tak poďte už!“ kričal na ne netrpezlivý Olo.

Všetci boli zhŕknutí okolo nových príchodiacich a družne debatovali. Janko sa s prezliekaním neobťažoval, akurát sa vyzliekol do plaviek. Ostatní sa už stihli s poslednými členmi výpravy zviazať, zostávali len ony dve. Pravdaže to boli tí vysokoškoláci, ako správne predpokladala Bea.

Ten, ktorého Zuzana zmáčala, sa volal Peter, čo si aj sama domyslela podľa oslovenia jeho kamaráta. A vysmiaty pehavec bol Tibor. Predstavovania sa chopil Olo, ako inak. Najprv ich zoznámil s Beátou, keďže kráčala prvá, po nej nasledovala Zuzana.

„My sa tuším už poznáme,“ ozval sa opäť ten príjemný hlas, neskrývajúci pobavenie.

Zuzane ihneď padli oči na jeho tričko, na ktorom mal ešte stále mokré flaky po jej náraze a ktoré mu obopínalo jeho dokonalú hrud'. Celkovo mal úžasnú postavu, taký ten atletický typ s prirodzene vypracovanými svalmi. Bol vysoký a Zuzana mu svojou drobnejšou postavou siahala asi tak po bradu. Opäť musela dvihnúť hlavu, aby sa mu mohla pozrieť do tváre. Jeho oči ju fascinovali rovnako ako po prvý raz.

„Tak toto bude naozaj problém,“ uvedomila si zreteľne.

Radšej zbehla očami späť k jeho hrudi. Automaticky sledoval jej pohľad a pozrel sa na svoje tričko. Mokrú látku si odtiahol od tela a zase pustil.

„Ehm, prepáč, mrzí ma to,“ takmer sa zakoktala. Už sa mu zato ospravedlňovala po tretíkrát, pripadala si fakt trápne.

Jeho tým očividne pobavila, lebo sa zaškeril a povedal: „To nič, aspoň si ma v tejto horúčave osviežila.“

Nevedela, čo má povedať, určite by z nej teraz nevyliezlo nič zmysluplné. Našťastie do toho vstúpil Olo. „Táto malá vodníčka, čo nám máča ľudí, je naša Zuzana,“ predstavil ju prehnane familiárne.

Natiahla k Petrovi ruku: „Ahoj.“

„Teší ma,“ prijal podávanú dlaň.

V okamihu ucítila, ako sa jej opäť začína zrýchľovať tep, a rozmýšľala, ako čo najrýchlejšie prerušiť fyzický kontakt s ním, aby to nebolo príliš nápadné. No on sám ju pustil až podozrivo skoro, že sa naňho okamžite zvedavo pozrela. Prekvapil ju zvláštny výraz, ktorý mu preletel tvárou. Bol to len moment a hneď ho zakryl ďalším dokonalým úsmevom, ale jej vnímavému pohľadu neušiel.

Žeby bol rovnako zmätený ako ona?

Ale nemala čas premýšľať nad tým ďalej, lebo už sa k nej natáhoval Tibor. „Ty si vraj gitaristka. To si spolu, dúfam, zahráme.“

„Jasné,“ usmiala sa na neho. A hneď ju aj odvedol bokom od ostatných a zahrnul ju miliónom otázok na tému gitara, hudba, piesne, spev, že mu ledva stačila odpovedať.

Tibor bol strašne zlatý so svojimi pehami po celej tvári a hrdzavohnedými kučeravými vlasmi, a hlavne mu bola veľmi vďačná, že ju zachránil z takej pre ňu chýlostivej situácie, aj keď o tom sám nevedel.

Zvyšok poobedia prebehol vo veľmi zábavnom duchu.

Pravdaže aj Dianu čakal krst vodou a pádlom, ale keďže vedela vopred, na čo sa má pripraviť, vyzliekla sa do plaviek a tým si oblečenie uchránila.

Keďže boli už všetci, Olo ich oboznámil s rozdelením do člnov. Zuzanu prideliť k sebe. Ani ju to neprekvapilo, akoby to bola

tušila. Bea túpla, až kým sa nedozvedela, že bude v čle s Oravanom. Za daných okolností jej ani nevadilo, že nebude so Zuzanou, hlavne, že nemusela byť u Ola. Ďalšími členmi Olovej posádky boli Roman so Zdenkou a veselý hudobník Tibor. S Beou boli ešte Janko, Monika a Peter a ostatní patrili ku Kamilovi. Zuzana sa ani veľmi nečudovala, že Olo rozdelil kamarátov, ako trebárs ju s Beou alebo Petra s Tiborom, ale že k sebe neposadil svoju partnerku, to bolo vážne totálne nevhodné. Zvlášť keď si všimla, že aj Martu to zamrzelo.

Olo sa jej pozdával čoraz menej, jej prvý dojem z neho ju vôbec neklamal, hoci by bola radšej, keby sa mýlila. Rozhodla sa, že bude voči nemu obzvlášť obozretná, ako jej radil šiesty zmysel.

Potom nastala tá pravá zábava. Roman s Dadom im začali predvádzať heslá, ktorými sa budú zabávať počas celého pobytu na Pohroní.

„Takže,“ objasňoval prvý Dado, „začnem klasikou, ktorú určite všetci poznáte. A to je BOMBA. Každému je iste jasné, čo má urobiť.“

„Lahnúť si na zem,“ ozvala sa Monika.

„Presne tak. Je jedno, kde budete, jednoducho zaľahnete a zostanete tak asi desať sekúnd.“

Dado zakričal: „BOMBA!“ a Roman sa hodil o zem. Urobil to tak komicky, že sa všetci rozrehotali. Navyše ešte schválne vyplúval trávu, keď sa zdvihol. Proste číslo!

„Ďalšie heslo je POTOPA,“ tentoraz sa ujal slova Roman. „To je presný opak BOMBY. Budete si musieť nájsť niečo, na čo vyleziete.“

„Ako vysoko?“ položil otázku Janko.

„To je jedno. Dôležité je, aby ste nezostali ani jednou nohou na zemi. Treba využiť ploty, stromy, batohy, proste, čo bude nablízku. Je vám to jasné?“ Ozvalo sa súhlasné mumlanie.

A opäť nasledovala názorná ukážka. Predvádzanie mali zrejme nacvičené, lebo keď Roman zakričal: „POTOPA!“, v okamihu si ľahol na brucho a Dado naňho vyskočil. Škeril sa od ucha k uchu, zatiaľ čo sa Roman „topil“. Dado ho potom akože zachraňoval tak, že mu rukami pumpoval vodu z tela, presne ako v starých čiernobielych groteskách.

„Moment!“ zastavil ho Roman, odbehol si po fľašu a nabral plné ústa vody. Znova si ľahol, so zatvorenými ústami zahuhlal niečo, čo mohlo znamenať *už môžeš*, ale aj čokoľvek iné, a zatvoril oči. Dado pokračoval v pumpovaní a Roman vyplŕúval vodu, až kým nevyčerpal celú zásobu. Ostatní sa na nich tak zabávali, až im slzy tiekli. Perfektne zohratá dvojica!

Keď bol Roman „zachránený“, pokračovalo sa v predstavovaní ďalších hesiel.

„ŠTRONZO,“ vysvetľoval opäť Dado, „znamená znehybnenie. Musíte zostať stáť ako sochy, až kým heslo ten, kto ho zadával, neodvolá.“

„A keď ho neodvolá vôbec?“ zaujímal sa Tibor.

„Veď sa môžeme dohodnúť na nejakom čase. Navrhните!“

„Päť minút,“ vyrukoval s prvým návrhom Janko.

Ale ostatní nesúhlasili. Zdalo sa im to prídlho. Chvíľu sa dohadovali a nakoniec sa všetci zhodli na dvoch minútach.

„Tak fajn,“ uzatvoril polemiku Dado. „Ak dotýčny ŠTRONZO sám neodvolá, po dvoch minútach sa ruší automaticky.“

Samozrejme, že ani toto heslo sa nezaobišlo bez vtipného hereckého výkonu dvoch komikov. Ako Laurel a Hardy!

„No a teraz by sme potrebovali jednu dobrovoľníčku. Dámy, ktorá sa prihlási?“ vyzýval Dado dievčatá.

Žiadna ani „ň“.

„No tak, nenechajte sa prosiť!“ žobronil.

Bea drgla do Zuzany a pošepkala jej: „Nejdeš?“

„E-e,“ pokrútila hlavou Zuzana. „A čo ty?“

Bea sa zachichotala, ale potom vyskočila na rovné nohy a pridala sa k tým dvom. „Čo mám robiť?“ zisťovala.

„Toto je obľúbené heslo dievčat,“ otočil sa Dado k ostatným. „Keď sa zakričí MEDVEDE, každá ženská musí vyskočiť na chrbát najbližšiemu chlapovi. Platí vždy pre všetkých, dokonca aj pre toho, kto heslo zakričí. To si dobre zapamätajte! Môžem prosiť, Bea?“

Prikývla.

„MEDVEDE!“ zahučal Dado.

Bea na moment zaváhala: „Eee... na ktorého mám vyskočiť?“

„Na ktorého chceš, vyber je na tebe.“

„Aha.“ Bea vyskočila Romanovi na chrbát a oblapila ho okolo krku. Ten začal mrmlať ako medveď a knísavo prešľapovať z nohy na nohu.

„Aj my budeme musieť napodobňovať medvede?“ spýtal sa Tibor.

„Nie,“ zasmial sa Dado. „A ty sa nepredvádzaj!“ rozkázal Romanovi.

Ten teatrálny „sklopil uši“.

„Dobrý chlapec,“ poškrabkal ho Dado pod bradou ako psíka. Keby mal Roman chvost, aj by ním pokrútil.

„Ako dlho tu mám byť?“ pýtala sa Bea.

„Už môžeš zliezť.“ Zoskočila. „Tiež stačí zhruba tých desať sekúnd,“ doplnil Dado.

„Tak málo?“ nepáčilo sa dievčatám.

„A koľko by ste chceli?“ vyzvedal Dado.

„Nemohli by ste nás nosiť aspoň päť minút?“ navrhla Zdenka.

„A čo by si ešte nechcela?!“ namietal hneď Roman. Zdenka naňho vyplazila jazyk.

„Dajme aspoň dve minúty ako pri ŠTRONZE!“ vyrukovala s novým návrhom.

To sa pozdávalo všetkým, takže sa dohodli.

„Škoda len, že žien nie je viac ako chlapov. Mohli by sme dávať tresty tej, ktorej sa ‚medveď‘ neujde. Ako na minulej akcii, pamätáte?“ Chalani, ktorí sa zúčastnili minuloročného splavovania, sa zachechtali.

„A čo takto dávať trest ‚medveďovi‘, ktorý dostane košom?“ vyslovila svoj okamžitý nápad Zuzana.

Dievčatá hneď súhlasne prikyvovali, ale mužská časť osadenstva ohrňala nosom.

„No čo je? Ženy by tresty mohli dostať a vy, chlapi, nie? To ste takí úzkoprsí?“ provokovala ich Zuzana. Ostané baby sa len chichúňali.

Na takú otvorenú výzvu nemohli chalani zareagovať inak ako súhlasom, ináč by vyzerali ako zbabelci.

„A konečne posledné heslo. To sa bude pozdávať zase nám, chlapom,“ prehovoril Roman.

„No to som zvedavá,“ ozvala sa Marta.

„OBČIANSKE PREUKAZY,“ spustil. „Ten, kto ho zavelí, môže všetkých ostatných prehl'adať.“

„To sa ako máme nechať obchytkávať?“ nepozdávalo sa Diane a ostatné dievčatá tiež hlasno prejavili svoju nespokojnosť.

„V rámci slušnosti, pravdaže,“ uist'oval ich Roman. „Predvedieme. OBČIANSKE PREUKAZY!“ zavelil.

Dado zdvihol ruky za hlavu a rozkročil sa. Roman ho prešmátral od podpazušia k pásu a potom každú nohu zvlášť.

„Toto je dovolené,“ komentoval Roman. „A teraz predvediem, čo je prísne tabu.“

Znovu Dada prehmatol, no tentoraz zašiel v oblasti hrudníka viac dopredu a pri nohách viac do rozkroku. Dado pritom napodobňoval babský piskot, čo vylúdlilo úškrny na tvárach nielen chlapov, ale aj žien. Nakoniec Romanovi liskol slabé zaucho so slovami: „Fuj, ty nemravník!“ Malo to zniet' ako ženský hlas, no skôr pôsobil prihriato.

„Takže, milí páni, v žiadnom prípade nezneužívať situáciu!“ dôrazne upozornil Roman, keď dokončili predvádzanie.

„No dobre. S tým sa dá súhlasiť,“ ujala sa Zdenka slova ako hovorkyňa za celé ženské publikum. „OBČIANSKE PREUKAZY môžu použiť len chlapi?“ spýtala sa ešte na upresnenie.

„Ktokoľvek. Aj ty, láska moja,“ odpovedal jej Roman so schválne hereckým tónom.

„Ďakujem, anjelik môj,“ oplatila mu to rovnako a urobila na neho grimasu. Ostatní sa na nich zasmiali.

„A to sú všetky. Je ich spolu päť: BOMBA, POTOPA, ŠTRONZO, MEDVEDE a OBČIANSKE PREUKAZY,“ zhrnul Dado.

„A aby som nezabudol, heslá sa budú losovať a trestať budeme nielen ,prázdných medveďov', ale aj každého, kto neuposlúchne rozkaz. Takže bacha!“

„Výnimku majú len tí, čo budú mať na ten deň IMUNITU,“ zavíril Roman.

Losovať sa malo vždy ráno a povinnosťou každého bolo obsah svojho papierika udržiavať v tajnosti. Takže nikto vopred nevedel *kedy, kto, kde* a *čo* na *koho* vybalí.

Dnes ešte mohli až do večera výnimočne každý použiť jedno heslo podľa vlastného výberu. To znamenalo, že sa každú chvíľu

padalo a vyliezalo, znehybňovalo a prehľadávalo a bolo pri tom veľa smiechu.

Večer si posadali k ohňu a tri gitary a spev pätnástich táborníkov rozozvučal celé okolie.

Nástenka s heslami, ako ju spísala a pripevnila na stan „hovorkyňa“ Zdenka:

NAŠE HESLÁ

BOMBA POTOPA ŠTRONZO	- ČAHNÚŤ SI NA ZEM - POSTAVIŤ SA NA NIEČO VYVÝŠENÉ - ZNEHYBNIEŤ AKO SOCHA	- cca 10 s - cca 10 s - do odvolania alebo 2 min
Platía pre všetkých alebo pre jednotlivcov		
MEDVEDE OBČIANSKE PREVKAZY	- ŽENY MUŽOM NA CHRÁT Poznámka: prázdny medveď = TREST - PREHĽADANIE Poznámka: <u>PRÍSNY ZÁKAZ OBCHYTKÁVANIA!!!</u>	- do odvolania alebo 2 min
Platía pre všetkých		

TREST = VODA Z HRONA DO RUKÁVA

4. KAPITOLA

Pobláznenie

V priebehu prvých dní sa posádky veľmi rýchlo zohrali a každý presne vedel, čo je jeho povinnosťou na člne. Aj Zuzana si pomerne rýchlo osvojila svoju úlohu háčika, obzvlášť, keď jej v tom výdatne pomáhal Tibor. Cesta po jeho boku jej ubiehala príjemne a často so smiechom na perách.

Bola naozaj rada, že sedí úplne vpredu (keď už nemohla byť v inom člne). Nielen kvôli Tiborovi, ale najmä preto, že bola ďalej od Ola. A navyše ju z veľkej časti pokrývali Romanove široké plecia. Jej počiatočné tušenie, ktoré ju upozorňovalo, aby sa pred Olom mala na pozore, sa čoraz viac potvrdzovalo.

Niekoľkokrát ho prichytila, ako si ju chlipne prezerá, a pritom sa to pred ňou vôbec nesnažil zakryť. A hoci Zuzana zbytočne neodkrývala svoje vnady, mala pocit, že ju vyzlieka očami. Nemala nič proti pohľadom mužov, bola zvyknutá, že sa páči, hoci sa o to nijakovsky neusilovala. Nemohla tiež povedať, že by jej to nelichotilo, veď ktoré dievča by nechcelo byť v očiach mužov pekné, ale bol kopec iných vecí, na ktorých jej záležalo oveľa viac ako na zovňajšku.

Ale z pohľadov Ola jej naskakovala husia koža, ktorá nemala nič spoločné s erotikou, a jeho okaté šacovanie jej vskutku vadilo. Aj keď sa snažila držať si ho čo najďalej od tela, on neustále vyhľadával jej blízkosť a využíval každú možnú príležitosť na dvojzmyselné narážky. Na to, že neoplýval dvakrát krásou, bol až nadmieru sebavedomý. Bol vysoký a chudý, až nepríjemne, predkus dodával jeho tvári konský výzor, a čím viac na ňu upieral svoje malé očka, tým viac sa jej hnusom dvíhali chlpy na celom tele. Pri predstave, že by sa jej čo len dotkol, ju striaslo.

Napriek všetkému si aj na tohto slizkého chlapa postupne zvykala, aj keď jej nebol o nič príjemnejší. Jeho narážky a dvojzmy-

selné návrhy ignorovala a len občas mu na ne uštipačne odpovedala tak, aby to naoko vyzeralo žartovne, no pritom mu bolo jasné, že u nej nemá šancu, aj keby bol posledným mužom na planéte. Pretože predstava, že by s ním mala mať niekedy niečo spoločné, jej bola rovnako odporná, ako keby mala strčiť ruku do kade plnej slizniakov. Po pravde, tie slizniaky by boli znesiteľnejšie.

Čo sa týkalo Petra, jej fyzické reakcie naňho nezoslabli ani nasledujúce dni. Ale keď si sama pred sebou priznala, že ju ten nádherný chlap neskutočne, priam pudovo priťahuje, dokázala sa lepšie ovládať a správať sa aj v jeho prítomnosti prirodzene. Peter musel byť pre mnohé ženy a dievčatá neodolateľný, prečo by *ona* mala byť výnimkou. Ale nič viac ako fyzickú príťažlivosť si nebola ochotná pripustiť.

V podstate by nemala nič proti tomu, keby sa jej túžby naplnili, bola predsa zrelá žena, telesne i duševne. Niekedy sa dokonca prichytila, ako si predstavuje, že sa dotýka jeho hrude, zabára prsty do jeho plavých vlasov a vášnivo sa s ním bozkáva.

No takýchto myšlienok sa rýchlo zbavila potrasením hlavy, pretože tu bol jeden „maličký“ háčik. Nemohla si nepovšimnúť skutočnosť, že tento mladý muž si ju zo všetkých ôsmich *najmenej* všíma a *najviac* sa jej vyhýba. A ona sa predsa nikdy nikomu nasilu nevnucovala.

Takže si musela priznať ešte ďalšiu vec, a to: že hoci *on* bol pre *ňu* neodolateľne príťažlivý, *ona* pre *neho* nie. A tento fakt bol dosť podstatný na to, aby si nechala zájsť chuť.

Dnes táborili v lesíku neďaleko Sliacha a rozhodli sa urobiť si malý spoločný výlet do kúpeľného mestečka. V táborisku zostali len Monika s Dianou, ktoré mali práve službu.

Po peknej prechádzke im vyprahlo v hrdlách a smäd ich dotiahol do miestnej krčmy. Dovnútra vošli len muži, správni to gavalieri. Úroveň pohostinstva nebola práve najvyššia, ale čapované pivo a kofola lákali a partia skutočne nebola z fajnovej sorty. Dvor vyzeral prijateľne a hlavne tam bol chládok.

Práve vo chvíli, keď sa chlapi chystali platiť a odniesť dievčatám objednané nápoje, zahučala Zdenka dovnútra: „Chlapci, BOMBA!“

V krčme sa ľudia okamžite zvrtili k nim, zvedaví, a možno trochu vyľakaní, čo sa deje. Keď videli mladíkov, neochotne sa kladúcich na zem, začali sa pochechtávať. *Kladúcich* bolo doslova, lebo sa zohýbali nadmieru opatrne. Zem bola totiž strašne špinavá a ktovie, čo všetko sa na nej povalovalo, nuž niet divu, že boli ako v spomalenom filme. Dokonca istý čas aj váhali, či radšej dobrovoľne nepodstúpia vodu z Hrona do rukáva. Dievčatá sa na nich smiali a najviac Zdenka, ktorá si svoje vylosované heslo odkladala na takúto zákernú príležitosť.

Veď len čo odrátali desať sekúnd, už sa k nej rozbehol Roman. Ale ona to vytušila a utiekla.

„No počkaj, ty potvora!“

Nedal jej len tak ľahko uniknúť, nemala pred ním šancu, dobehol ju. No žiadne surové odplaty sa nekonali, akurát mesto mohlo byť pobúrené ich váľaním sa po tráve. To už tak chodí, keď sa stretnú dve bláznivé povahy, ako boli Roman a Zdenka, bolo im čo závidieť. K ostatným sa pridali až po chvíľke, zavesení na sebe ako orangutani.

Zuzana v duchu vyratúvala použité heslá, aby zistila, ktoré ich dnes ešte čaká. Mali za sebou MEDVEDE, POTOPU a teraz už aj BOMBU. Takže niekto ukrýva na lístočku ŠTRONZO a...

„OBČIANSKE PREUKAZY!“ zavelil Olov piskľavý hlas.

To snáď nie je pravda! Teda vedela, že skôr či neskôr k takejto situácii dôjde, ale prečo kaziť pekný deň tu a teraz? Práve Olo musí mať toto heslo? A to akurát dnes, keď nemá ani imunitu, ani službu? Keby to bola tušila, zostala by radšej na táborisku. Takže predsa len sa jeho paprčiam nevyhne.

Vyvrátila oči, rozkročila sa a ruky založila za hlavu. A ako nashvál si ju nechal nakoniec, preto, kým sa k nej dostavil, ostatní už boli prehľadaní a pustili sa do svojich chladených nápojov, ich si nevšímajúc.

Olo sa s potešením postavil pred ňu a pozrel jej rovno do očí. Svoje dlane položil najprv na jej boky a podržal ich tam dlhšie, než bolo potrebné. Potom jej prstami začal prechádzať po krivkách

tela smerom nahor, pričom si dával riadne načas. Normálne si to vychutnával. Keď sa blížil k podpazušiu, palcami zašiel dopredu až do zakázanej oblasti.

Bolo jej jasné, že to nebola náhoda. Ten zákerný had ju nehanebne obchytkával, mohla vedieť, že zneužije situáciu. Cítila, ako do nej vchádza zlosť, a zachvela sa. Pravdaže si jej reakciu vysvetlil po svojom a rozšíril ešte viac svoj sebaistý úsmev. Mala chuť si to s ním na mieste vybaviť, ale nechcela prezradiť, čo sa v nej skrýva. Medzi týmito ľuďmi chcela viac ako inokedy byť len obyčajným devätnásťročným dievčaťom, aj keď sa jej to v mnohých veciach nie veľmi darilo. Ale keby teraz Ola na mieste zložila k zemi, všetko by tým pokazila.

Preto len zaťala zuby a vpila do neho svoj výhražný pohľad. Zákerne sa na ňu uškrnul. Do svojho výrazu vložil toľko spokojnosti a sebavedomia, že musela silno zavrieť oči, aby sa ovládla.

„Tak si posluš, ty sukin syn!“ zanaďavala mu v duchu.

Skôr, než sa stihol presunúť k jej nohám, počula Petrov tichý, ale razantný hlas: „Pravidlá platia aj pre teba, Oliver!“

Obzrela sa za ním. Pozeral na Ola s varovaním v očiach. Nikto iný si nič nevšimol, všetci ostatní sa chichúňali a prehadzovali medzi sebou rôzne vtipné hlášky, len Peter ich sledoval.

Takže si ju predsa len všíma, nie je mu celkom ľahostajná. Toto zistenie ju potešilo, ale nedala to na sebe poznať.

Olo už len narýchlo skontroloval jej nohy, tentoraz si dal dobrý pozor, aby nezašiel príďaleko, a odpochodoval k ostatným na dvore.

Ešte raz sa pozrela na Petra. Usmiala sa naňho.

„Ďakujem,“ naznačila ústami bezhlasno.

„Nie je zač,“ odpovedal jej rovnakým spôsobom a tiež sa na ňu usmial.

Zuzana však nemohla nechať Olovu trúfalosť len tak nepovšimnutú. Mohlo by sa stať, že by si k nej začal dovoľovať oveľa viac. Jedno bolo pred ostatnými a niečo iné osamote. Na jeho „poučenie“ si vybrala moment, keď odbehol do lesíka na záchod. Podľa dohody odišiel vpravo, to jest do chlapčenskej zóny. Zuzana sa najskôr vybrala smerom do dievčenskej časti, a keď sa ubezpe-

čila, že za ňou nikto nejde a nie je ju pomedzi stromy vidieť, vybočila vpravo.

Olo bol k nej otočený chrbtom a vôbec ju nepočul prísť. Pokojne si založila ruky, oprela sa o strom a čakala, kým vykoná, čo má. Keď sa vracal, hvízdal si a ju si všimol až po pár metroch.

„Ale, ale!“ zaškeril sa sebavedome. „Tuším bezo mňa nevieš vydržať.“ Postavil sa rovno pred ňu. „Páčilo sa ti to dnes?“

Nahodila na neho klamlivo zvodný úsmev. Povzbudený jej správaním k nej pristúpil bližšie a jednou rukou sa oprel ponad ňu o strom.

„Naozaj som nemohla vydržať,“ povedala lahodným hlasom. Jej hra na neho zaberala presne tak, ako potrebovala. Jeho samotný úsmev sa ešte viac rozťahoval. „Takže som za tebou prišla,“ ešte stále sa usmievala, „aby som ti oznámila, že ešte raz urobíš niečo podobné, ako si urobil dnes, budeš to ľutovať,“ dokončila a zmena jej tónu v hlase bola evidentná.

V prvom momente cúvol, prekvapený zlovestným tónom, aký precedila pomedzi zuby, ale hneď sa spamätal a ozval sa s úškrnom: „To má byť ako vyhrážka, či čo?“

„Si veľmi cháпavý,“ odvetila, mračiac sa naňho. Už nebol dôvod tváriť sa prívetivo.

„To sa mám ako báť?“ zasmial sa.

Uprela naňho posmešný pohľad.

„Úúú, už mám strach!“ zahral divadielko.

„Príliš ženy podceňuješ. To je tvoja veľká chyba, raz by sa ti to nemuselo vyplatiť.“ Potom sa zvrtila a odkráčala na svoju stranu.

Cestou späť na moment zapochybovala, či sa nenechala priveľmi uniesť hnevom a nemala radšej ten incident s Olom nechať nepovšimnutý (veď čo ak Olo o ich „rande“ niekomu povie?), ale potom to hodila za hlavu.

No jej obavy boli zbytočné, lebo Olo nikomu nič nepovedal. Jeho samolúbosť ho držala na uzde. Aj keď jej vyhrážku nebral celkom vážne, čo jej dal najavo pobaveným úškrnom, len čo vyšla z lesa, viac si také niečo nedovolil. Účel bol splnený, a to jej stačilo.

